

ORIGINALKOP

Til medlemmerne af
Folketingets Markedsudvalg

STORMGADE 12
1470 KØBENHAVN K.
TELEFON: (01) 12 28 25

1 BILAG ØP.4 NR 400.M.7-0
(BÆDES ANFØRT VED BESVARELSE)

DATE Den 1. oktober 1976.

./.

Hoslagt fremsendes et notat indeholdende et resumé af EF-kommissionens meddelelse til Rådet om den fremtidige fiskeripolitik udadtil og det interne fiskeriregime (dok. COM(76)500, final).

Den danske tekst til Kommissionens meddelelse vil snarest muligt blive tilstillet udvalgets medlemmer.

P.M.V.

JENS CHRISTENSEN

N o t a t

Kommissionsforslag vedrørende
EF's fiskeripolitik.

Den 18. februar 1976 fremsatte EF-kommissionen en redegørelse for retningslinier, der kunne danne grundlag for Fællesskabets dispositioner med hensyn til fiskeriresourcerne efter indførelse af økonomiske zoner på 200 sømil. Udenrigsøkonomiministeren har overfor Folketingets Markedsudvalg redegjort for regeringens stilling til disse tanker.

På sit møde den 27. juli 1976 vedtog Rådet en erklæring om, at medlemslandene på baggrund af andre landes udvidelse af deres fiskeriterritorier fandt det nødvendigt gennem samordnet handling at udvide fiskerigrænserne, om fornødent inden havretskonferencen har afsluttet sit arbejde. Beslutningen om en sådan samordnet aktion skal træffes i efteråret.

Kommissionen gav tilsagn om, at den inden udgangen af september ville fremkomme med mere konkrete forslag om den tilpasning og supplerung af den fælles fiskeripolitik, som fiskerigrænseudvidelsen gør nødvendig.

Kommissionen har nu i en meddelelse til Rådet af 23. september redegjort for de principper og regler, den vil foreslå lagt til grund for Fællesskabets fremtidige fiskeripolitik. Meddelelsen, der ikke indeholder formelle forslag til retsakter, omfatter

- forslag til en resolution om samordnet udvidelse af medlemsstaternes fiskerigrænser i Nordsøen og Atlanterhavet 1. januar 1977,
- forslag til direktiver for forhandlingerne med tredjelande,
- synspunkter med hensyn til betingelserne for Fællesskabets deltagelse i de internationale fiskerikommissioners arbejde, samt
- forslag vedrørende retningslinierne for den fremtidige fiskeriordning indenfor Fællesskabet.

I det følgende gives et resumé af Kommissionens meddelelse.

Oprettelse af den fælles fiskerizone på 200 sømil

Kommissionen foreslår, at Rådet fastslår nødvendigheden af øjeblikkelig handling for at beskytte sine interesser i de havområder, der er mest truet af følgerne af andre landes udvidelser. De nødvendige foranstaltninger kan ikke udsættes længere end til udgangen af 1976. De bør baseres på de principper, der er almindeligt accepteret på havretskonferencen.

Rådet skal efter Kommissionens forslag vedtage

- at medlemslandene ved koordineret handling fra og med 1. januar 1977 udstrækker deres fiskerizoner til 200 sømil i Nordsøen og Nordatlanten. Der tages herved ikke stilling til tilsvarende foranstaltninger for andre fiskerizoner under medlemslandenes jurisdiktion, navnlig Middelhavet,
- at bestandsbevaring og udnyttelse af fiskeressourcerne i de udvidede fiskerizoner skal ske i overensstemmelse med den fælles fiskeripolitik's regler,
- at bestemmelser om udnyttelse af ressourcerne af fartøjer fra medlemsstaterne indenfor rammerne af den fælles fiskeripolitik skal vedtages inden 1. januar 1977,
- at adgangen for tredielandes fartøjer til disse ressourcer skal betinges af indgåelsen mellem Fællesskabet og disse lande af aftaler om gensidige fiskerirettigheder og gradvis udfasning af tidligere fiskeri under respekt af princippet om adgang til udnyttelse af eventuelle overskudsressourcer i overensstemmelse med de på havretskonferencen almindeligt accepterede principper.

I. Direktiver for forhandlinger med tredielande

Kommissionens forslag tager udgangspunkt i den alvorlige forringelse af fiskebestandene, navnlig i Nordatlanten. Årsagen hertil er en i forhold til bestandene alt for stærk udvikling af fiskeflåder udstyret med meget effektivt grej og det hidtil internationale samarbejdes manglende mulighed for at sikre en effektiv bestandsbevaring. Denne udvikling er baggrund for nødvendigheden af at etablere 200 sømils zoner, inden for hvilke Fællesskabet autonomt kan føre en hensigtsmæssig bevaringspolitik. De fiskerirettigheder, Fællesskabet kan opnå ved tredielandes kyster, er i vidt omfang afhængig af Fællesskabets bidrag til en bevaring af ressourcerne.

Rådet bør efter Kommissionens opfattelse vedtage et princip, hvorefter adgang til medlemslandes fiskerizoner forbeholdes fartøjer fra lande, der har optaget forhandlinger med Fællesskabet om betingelserne herfor. Kommissionen bør bemyndiges til at føre forhandlingerne i overensstemmelse med nærmere direktiver og bør desuden have bemyndigelse til at forhandle om de ændringer af internationale fiskerikonventioner, der er nødvendige som følge af Fællesskabets og andre landes fiskerigrænseudvidelser. Medlemslandene bør tilkendegive, at de vil trække sig ud af konventionerne ved udgangen af 1977, hvis de nødvendige ændringer ikke vedtages. For så vidt angår de foranstaltninger, der skal gælde i 1977 skal forhandlingerne i de internationale fiskerikommissioner føres enten af Kommissionen eller af medlemsstaterne i fællesskab på basis af nærmere fastsatte retningslinier.

Forhandling om fiskeriaftaler med tredielande

Forhandlingslinier overfor tredielande bør være bestemt af nettobalancen med hensyn til Fællesskabets fiskeriinteresser i forholdet til hver af de pågældende tredielande. Kommissionen foreslår i første omgang vedtaget retningslinier for en række lande i Nordatlanten, men forhandlinger bør også tages op med andre lande og i visse tilfælde hastende på grund af forestående udlob af eksisterende fiskeriaftaler. Dette gælder f.eks. Jugoslavien og Senegal.

I Nordatlanten udgjorde fællesskabsfiskeri udenfor medlemslandes kommende fiskerizoner i 1974 1,4 mill. tons. Dette svarer i mængde til tredielandes fangster i Fællesskabets farvande. Værdimæssigt er der imidlertid uligevegt i Fællesskabets disfavør. Det skyldes, at tredielande i EF-farvandene fanger væsentligt færre af de dyrere hvide fisk, som f.eks. torsk (ca. 150.000 tons), end Fællesskabets fiskere fanger i tredielandes farvande (250-300.000 tons). Fællesskabets vigtigste fiskeriinteresser knytter sig ikke til de tredielandes farvande, hvis fiskere opererer i EF-farvandene, hvilket yderligere komplicerer situationen.

Generelt om forhandlingerne

Kommissionen sonderer mellem følgende grupper af tredielande:

- lande, hos hvem Fællesskabet ønsker at opnå fiskeriadgang uden gensidighed, det vil sige adgang til overskud af fiskeriressourcer. Det drejer sig her om at øge Fællesskabets fiskerimuligheder,
- lande, overfor hvilke Fællesskabet må regne med, at skulle indrømme gensidige fiskerirettigheder. Gensidigheden bør

ikke berøre Fællesskabets mulighed for at få adgang til eventuelle overskud og heller ikke en gradvis udfasning af det tredielandsfiskeri, der ikke dækkes af gensidighedssynspunktet,

- lande, hos hvem Fællesskabet ikke har væsentlige fiskeriinteresser, men som selv ikke har uvæsentlige interesser i Fællesskabets farvande. I disse tilfælde bør forhandlingerne dreje sig om en gradvis udfasning af tredielandsfiskeriet.

Det må påregnes, at de tredielande, der råder over de rigeste fiskefarvande vil udvide deres fiskeri, således at de overskud, der er disponible for andre, mindskes.

Fællesskabet har på sin side interesse i at reducere omkostningerne ved fiskeriet mest muligt ved først og fremmest at udvikle fiskeriet i områder nær dets kyster. Det har derfor ikke interesse i gensidighedsaftaler for fiskearter, af hvilke det ikke har underskud. Samtidig bør imidlertid højsø-fiskeriet opretholdes som en nødvendig forsyningskilde, navnlig med hensyn til arter, der kun i utilstrækkeligt omfang findes i Fællesskabets farvande. De fangstmængder, der indgår i gensidighedsaftaler må periodisk revideres efter udviklingen i bestandene.

Fællesskabet bør ikke indrømme tredielandes fiskere adgang til zoner indenfor 12 sømil, idet disse områder bør forbeholdes lokale fiskere. Fra dette princip kan der søges undtagelse, når der af geografiske grunde er et snævert fiskerifællesskab med tredielandes fiskere, der er fastslået ved sådanne landes aftaler.

USA

Fællesskabet har væsentlige fiskeriinteresser i USA's østkyst. Der bør søges afsluttet en rammeoverenskomst for en længere årrække uden gensidighed.

For 1977 må der på grund af bestandssituationen påregnes en væsentlig reduktion af fiskeriet. Fællesskabet bør imidlertid i de kommende år søge opnået reviderede kvoter efterhånden som fiskebestandene regenereres og også søge adgang til farvande, der ikke hidtil er udnyttet af fællesskabsfiskeri.

Hvis Fællesskabet ikke opnår rimelige vilkår, kan der blive spørgsmål om retorsion efter principper svarende til dem, der i sådanne tilfælde er forudset i amerikansk lovgivning.

Canada

Fællesskabets interesser i den canadiske zone er af samme karakter som i USA's zoner. Da den canadiske zone støder op til en del af Fællesskabets zone, bør et stabilt og permanent arrangement kunne forhandles. Der kan blive tale om en begrænset gensidighed, som først og fremmest må sikre mulighed for en balanceret udvikling af de lokale fiskeres aktiviteter.

Der bør i øvrigt søges afsluttet en aftale af samme type som med USA indebærende en forhandling, der ikke er mindre gunstig end for andre lande. De særlige gensidighedsregler bør holdes adskilt fra bestemmelserne om adgang til Canada's fiskerioverskud. Aftalen bør indeholde elementerne i den fransk-canadiske nabostatsaftale til fordel for de lokale fiskere.

Fællesskabet bør i øvrigt bestræbe sig for på basis af samarbejdsaftalen med Canada at udvikle "joint ventures" på fiskeriområdet.

Sovjetunionen, Polen og Østtyskland

De pågældende østlande fisker langt mere i Fællesskabets farvande end Fællesskabets fiskere i de pågældende landes kommende zoner. Denne uligevægt er stigende som følge af de pågældende landes øgede aktivitet i Nordøstatlanten.

Fællesskabets fiskeriinteresser knytter sig først og fremmest til fangster af arktisk torsk i Barents-havet og til fiskeriet i Østersøen. En del af disse fangster vil kunne fortsættes som hidtil, fordi de finder sted på det åbne havn, navnlig ved Spitzbergen.

En aftale med Sovjetunionen bør omfatte et element af gensidighed, der tager hensyn til de fiskerimuligheder, Fællesskabet kan opnå i Barents-havet, og fiskeriinteresserne ved de sovjetiske kyster i Østersøen kan opretholdes under Den baltiske fiskeri Kommission.

Sovjetunionens øvrige interesser, der ikke dækkes af gensidighedssynspunktet, og Polens og Østtysklands interesser bør gøres til genstand for en overgangsordning, der sikrer en gradvis udfasning af fiskeriet i Fællesskabets fiskerizone.

Spanien

Fællesskabet har ikke væsentlige fiskeriinteresser i den spanske zone, og der foreligger en markeret uligevægt med hensyn til det gensidige fiskeri.

Fællesskabet bør sigte på en gensidighedsaftale af begrænset rækkevidde, der tager hensyn til nabostatsinteresserne i Den Biscayiske Bugt og i Middelhavet. I øvrigt bør der søges en aftale om gradvis udfasning af det spanske fiskeri i Fællesskabets zone.

Færøerne

Der er nogenlunde ligevægt mellem Fællesskabets og Færøernes interesser. Kommissionen finder dog, at det er for tidligt at åbne en forhandling, og at man må afvente de færøske myndigheders stillingtagen til Færøernes fremtidige forbindelser med Fællesskabet, efter at de har haft lejlighed til at overveje ændringerne i den kommende interne fiskeriordning. Der vil dog kunne åbnes forhandlinger om gensidighed for 1977 uden præjudice for fremtiden.

Norge

Fiskeriet er et vigtigt erhverv for Norge, men i mindre grad end for Island. Fællesskabet har autonomt og under visse betingelser indrømmet Norge toldsænkninger for fiskeriprodukter. Disse toldsænkningers værdi andrager ca. 30 mill. kr, navnlig for fileter af torsk, kuller, sej og kulmule.

Fællesskabet fanger 150.000 tons mere af hvide fisk end Norge fanger i Fællesskabets farvande.

Der bør søges forhandlet en ordning om gensidige fiskerirettigheder, der giver Fællesskabet adgang til at deltage i udnyttelsen af norske bestande af torsk, sej, kuller og kulmule. Til gengæld skal Norge have adgang til Fællesskabets zone for visse andre fiskearter såsom sild, brisling m.v.

I det omfang Fællesskabets fiskeriinteresser ikke dækkes af gensidighedssynspunktet bør der søges en overgangsordning, der muliggør en gradvis tilpasning af fiskeriindsatsen over en rimelig periode.

Fiskerikvoterne indenfor aftalen bør fastsættes periodisk på grundlag af bestandsudviklingen.

Elementerne i nabostatsaftaler om fiskeriet bør optages i Fællesskabets aftale med Norge som permanente aftaler.

Island

Islands økonomiske fremtid er i ikke uvæsentlig grad afhængig af fiskeriet, der tilvejebringer 14% af nationalproduktet, 73% af eksportindtjeningen, som dækker 54% af handelen med Fællesskabet. Under hensyn til de særlige bånd, der knytter Island og Fællesskabet sammen gennem

handelsarrangementet af 1972, er det i Fællesskabets interesse at begunstige udviklingen af islandsk fiskeri for derved også at fremme sin egen industrieksport. Fællesskabet bør dog gøre gældende, at opretholdelsen af toldindrømmelserne kun er mulig, hvis der ikke sker en brutal økonomisk forstyrrelse, der vanskeliggør gennemførelsen af en gradvis løsning på de problemer, Fællesskabets fiskere møder som følge af tab af fiskerirettigheder.

Fællesskabet kan desuden gøre krav på adgang til fælles udnyttelse af visse fiskebestande (bl.a. torsk og kuller), hvis opretholdelse også afhænger af Fællesskabets egen bevaringspolitik. Desuden kan Island søge adgang til at deltage i fangster indenfor Fællesskabets zone af sild og blåhvilling.

Sverige

Der bør forhandles om en gensidighedsaftale, der på samme tid omfatter adgang til fiskeområder i Nordsøen og i Østersøen. Der bør kunne tages hensyn til den fiskekvote, der tildeles Fællesskabet langs de svenske kyster i det omfang fiskeriet i Østersøen forbliver underkastet Den Baltiske Fiskerikommissions regulering.

Nabostatsaftalerne bør søges opretholdt.

Finland

Finland har beskedne fiskeriinteresser i Fællesskabets zone. Da der ikke er mulighed for nogen konkret gensidighed, bør man begrænse sig til at forhandle et overgangsarrangement om gradvis udfasning af det finske fiskeri.

II. Fællesskabets deltagelse i internationale organisationer vedrørende bevaring af fiskeressourcer

Kommissionen konstaterer, at de nuværende internationale fiskerikonventioner ikke passer til den nye retstilstand, hvor fiskerizonen udstrækkes til 200 sømil og ej heller til Fællesskabets overtagelse af ansvaret for dispositioner over fiskeriressourcerne indenfor Fællesskabets zone.

Fællesskabets bidrag til internationale bestræbelser for at bevare fiskebestandene bør udøves dels bilateralt for så vidt angår bestande i fiskerizoner, der støder op til hinanden, og dels multilateralt med hensyn til bevaring af bestande i det åbne hav og desuden for at indsamle og behandle videnskabelige data om bestandsudviklingen.

Fællesskabets bidrag til det internationale samarbejde bør ske ved deltagelse af Fællesskabet som sådan i forhandlingerne i overensstemmelse med traktatens regler.

For så vidt angår 1977 er det ikke Kommissionens hensigt, at der skal ændres på det bestående system, hvorefter der indenfor ICNAF og NEAFC træffes aftale om fordelingen af de tilladelige fangster. Under hensyn til den virkning, som Kommissionens vedtagelser kan have for Fællesskabets dispositioner i 1977 og for forhandlingerne med tredjelands foreslår Kommissionen, at forhandlingerne skal føres af Kommissionen i ICNAF og NEAFC i konsultation med medlemsstaterne i Den Baltiske Fiskerikommission. Hvor Kommissionen ikke har status som observatør med taleret, skal de berørte medlemsstater (Danmark og Tyskland) optræde i fællesskab i konsultation med en repræsentant for Kommissionen.

III. Internt regime

Kommissionens oplæg baseres på følgende hovedbetragtninger:

For det første er det i såvel fiskernes som forbrugernes interesse at sikre den optimale udnyttelse af Fællesskabets ressourcer på mellemlangt og langt sigt. Der må der for indføres foranstaltninger for bevaring og udvikling af ressourcerne.

For det andet bør man ved dispositionerne over ressourcerne og ved anvendelse af Fællesskabets finansielle instrumenter i videst muligt omfang bevare beskæftigelsen og indtjeningen ved fiskeri i kystregioner, der økonomisk er ugunstigt stillet eller i høj grad afhængig af fiskeriet.

For det tredje bør Fællesskabet indenfor de kommende fem år intensivere bestræbelserne for at tilpasse fiskeflåderne til fangstmulighederne. Om fornødent gennem fællesskabsfinansieret foranstaltninger.

Bevaringsforanstaltninger

En effektiv bevaringspolitik kræver foranstaltninger for hver af de bestande eller grupper af bestande, der findes i et givet farvand. Der må fastsættes regler om fartøjer og grej, om indførelse af zoner, der er sæsonmæssigt eller for længere perioder er lukket for fiskeri, om begrænsning af fangsterne ved fastsættelse af kvoter. Dette indebærer i sidste instans en almindelig regulering af og kontrol med fangstindsatsen.

Som led i bevaringspolitikken må industrifiskeriet efter Kommissionens opfattelse underkastes en særlig undersøgelse. Mange bestande af fiskearter med høj handelsværdi bestemt for menneskelig forbrug lider under industrifiskeriet, enten fordi det som bifangst indgår i industrifiskeriet eller indirekte ved at visse fiskearter, der fanges til industriformål, unddrages konsummængnede fiskearter som føde. Industrifiskeriet bør derfor ikke blot underkastes de almindelige bevaringsforanstaltninger, men bør også vurderes efter sin indflydelse på ligevægten mellem arter bestemt for menneskelig forbrug.

1. Kystfiskeriet

Kommissionen fremhæver, at den største del af Fællesskabets fiskeflåde på 45.000 fartøjer er fartøjer under 18 meters længde med en aktivitetsradius på højst 2 fiskedage i gen-

nemsnit. 80% af Fællesskabets fiskere er fuldtidsbeskæftiget i dette fiskeri, d.v.s. at henved 600.000 personer er af hængige deraf. Til fordel for dette fiskeri foreslår Kommissionen,

- at de i Tiltrædelsesakten fastsatte reserverede zoner udstrækkes til 12 sømil overalt ved medlemslandenes kyster,
- at Rådet allerede nu træffer beslutning om forlængelse af de reserverede zoner udover 1982,
- at traditionelle fiskerirettigheder indenfor 12-mile zonerne skal udøves i overensstemmelse med de krav, bevaringspolitikken stiller. Den nødvendige kontrol kan udøves gennem et licenssystem.

Efter Kommissionens opfattelse skal disse regler drøftes påny af Rådet inden udgangen af 1982, men de skal forblive i kraft, med mindre Rådet træffer anden afgørelse.

2. Kvotestystemet

Kommissionen foreslår, at der årligt fastsættes totale tilladte fangstmængder (TAC) for hver bestand eller gruppe af bestande. Til fastsættelsen skal der knyttes supplerende bestemmelser om maskestørrelser, fiskesæsoner etc. for at undgå fangst af ungfisk.

De fangstmuligheder, der skal fordeles, udgør de samlede tilladte fangstmængder i EF-farvande med fradrag af de fiskerettigheder, der er indrømmet tredielande og med tillæg af de fiskerettigheder, der er opnået i tredielandes farvande.

Fordelingen af de disponible fangstmængder kan efter Kommissionens opfattelse medføre særligt alvorlige sociale og økonomiske virkninger for Storbritanniens og Irlands nordlige regioner, navnlig når fangsmængderne for en given art reduceres. Kommissionen foreslår derfor etableret en fællesskabsreserve til forlods fordeling til disse fiskere som traditionelt har befisket de pågældende bestande.

Fordelingen af fangstmængderne efter fradrag af denne reserve bør ske på grundlag af medlemsstaternes fiskeri i en referenceperiode.

Kvotestystemet skal inden udgangen af 1982 drøftes for i lys af erfaringerne og resultaterne af bevaringspolitikken at bestemme, hvilke regler derefter skal gælde.

3. Kontrollforanstaltninger

Indførelsen af fælles dispositioner over fiskeriressourcerne kræver et kontrolsystem organiseret på fællesskabsbasis.

Kontrollen må dels finde sted på fiskepladserne og dels ved losningen af fiskene, således at de ofre, som fiskere yder for at genskabe bestandene ikke gøres forgæves som følge af andre fiskeres overtrædelser.

Indførelse af denne kontrol vil kræve en betydelig øget indsats af de nationale administrationer, hvem hovedbyrden kommer til at påhvile.

Kontrolsystemet skal sættes i kraft gradvis og baseres på følgende retningslinier:

1. Indførelse af et licenssystem for fartøjer og skippere.
2. Systematisk indsamling af oplysninger om hvert fartøjs fiskesteder, fiskeintensitet og opnåede resultater.
3. Bearbejdelsen på regionalt, nationalt eller fællesskabsplan af de indsamlede oplysninger.
4. Indførelse af finansielle eller administrative sanktioner om overtrædelser strækkende sig fra advarsler til midlertidig fratagen af licens for skippere eller - ved gentagne overtrædelser - for fartøjet.

Licenssystemet tænkes i første omgang indført for medlemslandenes fiskeri indenfor andre medlemsstaters 12-mile zoner.

4. Strukturforanstaltninger

Fiskeflådens struktur svarer ikke til de ændrede vilkår for erhvervet. Der må derfor ske en formindskelse og omlægning af kapaciteten for at bringe den på det optimale niveau.

Der kan blive tale om reduktion af flådens samlede kapacitet ved ophugning af højsø-skibe eller ældre fartøjer ved salg til tredielande af nyere fartøjer eller ved deres overførelse til anden anvendelse.

Endvidere kan der være tale om omstilling af fartøjerne bl.a. for at undgå en for tidlig opgivelse af produktionsmidler, der senere kan anvendes til nye aktiviteter.

Der må endelig - fremhæver Kommissionen - under hensyn til bestandssituationen for pelagiske fiskearter, den indbyrdes afhængighed af bestandene og nødvendigheden af at opretholde en naturlig ligevægt i havets fødekæde på kort sigt gennemføres en betydelig reduktion af produktionskapaciteten for fiskemel.

Uden på dette stadium at præcisere, hvilke nærmere fællesskabsforanstaltninger den vil foreslå, finder Kommissionen det nødvendigt allerede nu at forudse støtte til opgivelse af forældede fartøjer og midlertidig oplægning af fartøjer, der senere kan anvendes til nye formål til producentorganisationer, der vil reducere kapaciteten til de nye forhold, til udforskning af nye fiskearter og fiskeområder, til forskning vedrørende udnyttelse og afsætning af fiskearter, der i utilstrækkelig grad anvendes til menneskelig forbrug samt til omstilling af produktionsudstyr til fremstilling af fiskemel og fiskeolie, når disse produktioner står i vejen for den generelle bestandsbevarelse.

Kommissionen foreslår til dette formål at afsætte 3 mia. kr. til anvendelse over en femårs periode.

Kommissionen ønsker under hensyn til overkapaciteten i fiskesektoren en begrænsning af national støtte til bygning af nye fartøjer og en harmonisering af sådan støtte på fællesskabsniveau.

Ø.P.4, den 29. september 1976.